

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobkyně M. M.**, bytem M. n. 125, R., zastoupené *JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou, se sídlem Modřínová 2, Plzeň*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti osob zúčastněných na řízení 1) B. V.**, bytem R., M. n. 124, **2) J. B.**, bytem R., M. n. 124, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2013, čj. RR/3504/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2013, čj. RR/3504/13 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany (*dále jen „stavební úřad“*) ze dne 19.8.2013, čj. MeRo/1553/OST/13 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byly na žádost J. B. a B. V. dodatečně povoleny stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády stávajícího domu čp. 124, M. n., na pozemku st.p.č. 120 v k.ú. Rokycany. Žalobkyně navrhovala zrušit i prvostupňové rozhodnutí a požadovala, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo vydáno dodatečné povolení stavebních úprav bytového domu čp. 124 v Rokycanech (spočívající ve vybudování dvou oken do západní stěny budovy). Stavebnice vylepšením osvětlení svých místností, které s ohledem na nedávnou rekonstrukci musí splňovat základní kritéria podle technický požadavků, tedy vylepšením nad obvyklou míru a standard zásadně ovlivní využitelnost sousední stavební parcely č. 121, již je žalobkyně spoluvlastnicí a jedná se o pozemek stavební - zastavěná plocha a nádvoří.

3. Žalobkyně napadala celý výrok rozhodnutí žalovaného, a to z důvodu, že byla zkrácena na svých právech vydáním rozhodnutí obou stupňů v uvedené věci. Považovala za újmu na svých právech, že nepovolená stavba byla dodatečně legalizována, ačkoliv se nachází na hranici pozemku různých vlastníků, čímž dopadá na výkon vlastnického práva mj. žalobkyně, navíc považovala za zásah do svých procesních práv postup obou správních orgánů, které ve věci rozhodovaly.

4. Předmětná stavební úprava, vybudování oken či okenních otvorů ve fasádě na hranici pozemků, byla již předmětem správní žaloby vedené Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. 57Ca 32/2007, kdy bylo rozsudkem ze dne 30.11.2009 zrušeno v téže právní věci rozhodnutí žalovaného, jímž potvrdil povolení téže stavby.

5. Žalobkyně vyšla vstříc stavebnicím již v r. 1995, kdy bez námitek souhlasila s tím, aby provedly zásadní přestavbu své nemovitosti, díky čemuž jejich objekt zřejmě ztratil charakter rodinného domu a stal se domem bytovým. Ačkoliv již zřejmě ze zmíněného povolení rekonstrukce z r. 1995 anebo z kolaudačního řízení r. 1997 mělo vyplynout, že se jedná o dům bytový, stavební úřad se v žádném z předchozích řízení vedených o stavbě oken domu čp. 124 nezabýval touto otázkou. Teprve když žalobkyně poukázala na právní úpravu, podle níž nelze v rodinném domě postaveném na hranici pozemků provést na hraniční zdi žádné otvory, natož okna, stavební úřad zjistil, že stavebnice nemají rodinný dům. Žalobkyně nikdy nedala souhlas k opatření na hranici pozemku, spočívajícím ve vybudování oken či otvorů ve štítové zdi. Naopak od počátku upozorňuje na záměr spoluvlastníků domu čp. 125 provést ve dvorní části stavebního pozemku další objekt k bydlení s využitím stávajících garáží. Podala proto žádost o vydání územního rozhodnutí a žádost o povolení výjimky z § 169 odst. 3 stavebního zákona, jelikož se domnívala, že sousední objekt je rodinným domem. Dne 28.7.2010 podala žádost o povolení výjimky a 18.1.2011 žádost o vydání územního rozhodnutí.

6. Řízení o povolení výjimky bylo přerušeno pro pokračující řízení o žádosti stavebnic o povolení stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády stávajícího domu čp. 124. Jednalo se o řízení, které bylo pravomocně zastaveno rozhodnutím žalovaného ze dne 5.10.2010 a které následovalo po zrušení rozhodnutí žalovaného soudem, jak je uvedeno výše. Po vydání tohoto rozhodnutí (čj. RR/3588/10) mělo řízení o povolení výjimky pokračovat. To se nestalo, naopak z důvodu neukončeného řízení o výjimce bylo přerušeno i řízení územní. Stavební úřad k žádostem a urgencím žalobkyně v řízeních nepokračoval. Když v letošním roce stavební úřad zjistil, že několik let

mystifikoval účastníky v povaze charakteru domu čp. 124, bez zábran pokračoval v řízení o povolení výjimky, aby tuto žádost zamítl, jelikož předmětem řízení o povolení výjimky měly být odstupové vzdálenosti mezi rodinnými domy, což dům čp. 124 není. Stavební úřad tedy tím, že řádně nezjistil stav věci (ať již v řízení o předmětných oknech anebo v řízení ohledně plánované výstavby žalobkyně), několik let uváděl účastníky řízení v omyl, což mělo za následek i nesprávné úkony ze strany účastníků, nehledě na to, že řízení o žádosti žalobkyně z ledna 2011 bude v zásadě nutno znovu projednat mimo stavební úřad z důvodu pozbytí časové platnosti vyjádření, ale také z důvodu změny některých právních ustanovení.

7. Dle žalobkyně měl být postup takový, že po zastavení stavebního řízení o povolení okenních otvorů (5.10.2010) mělo být pokračováno v řízení o povolení výjimky (žádost 28.7.2010) a po rozhodnutí v této otázce mělo být pokračováno v územním řízení (žádost 18.1.2011), které bylo přerušeno z důvodu řízení o povolení výjimky. Žalobkyně upozornila v této souvislosti na text odůvodnění usnesení o přerušení řízení o povolení výjimky (13.12.2010), totiž vázanost přerušení řízení na skončení řízení (řádného stavebního řízení) o povolení stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády domu čp.124. Nebylo zde uvedeno ničeho o tom, že by se mělo vyčkat jakéhokoliv rozhodnutí o okenních otvorech. Žalobkyně se domnívala, že jak bylo řízení o povolení okenních otvorů zhodnoceno jako předběžná otázka pro řízení o povolení výjimky, tak mělo být řízení o odstranění vázáno řízením o povolení výjimky, potažmo o vydání územního rozhodnutí, coby předběžnými otázkami. Poté, co bylo řízení o povolení stavební úpravy (okenní otvory) zastaveno, a byla zahájena obě řízení na žádost žalobkyně, byly správní úřady rok nečinné a teprve 23.11.2011 se zahajuje řízení o odstranění nepovolené stavební úpravy a po dalším roce 7.12.2012 stavebnice žádají o dodatečné povolení. V té době však měla probíhat řízení zahájená k žádosti žalobkyně, jelikož obě její žádosti byly podány dříve (a tím řízení zahájena), než bylo zahájeno řízení o odstranění, resp. o dodatečné povolení okenních otvorů.

8. Kromě podrobné historie v odůvodnění stavební úřad nezdůvodnil dostatečně názorovou změnu, totiž že několikrát posoudil stavební úpravu (okna na hranici pozemků) tak, že ji nelze povolit. Důvody, které stavební úřad i žalovaný uvádí, nejsou úplné, jelikož již v r. 1998 byla povolena okna s podmínkou, že budou neotevíratelná, a nebyla označena jen za okenní otvory. Technické řešení stavební úpravy, o níž není zřejmé, zda se jedná o prosvětlovací otvory, okenní otvory, okna či jinou součást stavby, je podružné, když zásadní otázkou pro rozhodnutí by mělo být oprávnění provést tuto stavební úpravu na hranici pozemků a důsledky takového rozhodnutí. Např. žalobkyně nikdy nebyla seznámena s požadavky na její osobu pro případnou údržbu těchto otvorů. Protože stavební úřad neřešil tuto otázku ani v případě rekonstrukce, která v domě čp. 124 proběhla v letech 1995-7, nelze dovodit ani to, zda její záměr, který měl být projednán v územním řízení, je s požadavky na umožnění údržby v souladu či ne. To však lze řešit právě v územním řízení, které stavební úřad bez důvodu odmítl provést.

9. I když stavební úřad zahlučuje účastníky naprosto nedůvodnými informacemi, citacemi právních předpisů či opisem listin ze správního spisu, neznamená to, že jeho odůvodnění je řádné a dostatečné. Vůbec se nezabývá otázkou oken v protilehlých stěnách, resp. tvrdí, že zde

taková situace není. Pokud tvrdí, že se jedná o proluku, pak je zřejmé, že lze očekávat dostavbu i v sousední proluce, a pak jakékoliv otvory na hranici pozemků znemožňují zástavbu sousední proluky. Je chybou se domnívat, že v daném případě neexistují protilehlé stěny, v nichž jsou okna obytných místností. Rekonstrukcí objektu čp. 124 došlo k propojení všech budov na témže pozemku, takže stávající stěna domu čp. 125 je protilehlou k celému objektu čp. 124, a ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2011, čj. 1 As 69/2011 po celé délce protilehlých stěn bez ohledu na odlišnou délku těchto stěn nelze nově povolit žádná okna z obytných místností.

10. Žalobkyně se domnívala, že byla porušena její práva procesní, a to v tom smyslu, že stavební úřad bezdůvodně dal přednost projednání věci v řízení, které bylo zahájeno později, než řízení, které bylo zahájeno k její žádosti. Řízení, zahájené k jejím žádostem, mělo být posouzeno jako řízení o předběžné otázce a dokončeno před tím, než bylo rozhodnuto v řízení o dodatečném povolení.

11. Uvedené důvody žalobkyně předložila v odvolání. Uvedla, že stále postrádá důvody, které vedly k tomu, že stavební úřad změnil názor na možnost povolení oken na hranici pozemků. Rozhodnutí orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné nejen z toho důvodu, že jakékoli snahy o přdestření úvah správního úřadu byly utopeny v záplavě informací, které nejsou obvyklou součástí odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu, tedy pro nedostatek důvodů, ale i z důvodu rozporuplností mezi výrokem a odůvodněním, kdy sám stavební úřad dokládá, že okna nejsou okna. Odůvodnění, opět v souvislosti s jeho obsáhlostí, je samo o sobě vnitřně rozporné a až na výjimky nelze posoudit, zda zde uváděné skutečnosti jsou citací či výkladem právních ustanovení, anebo úvahou nebo závěrem, který učinil správní úřad. Také doba řízení (k zastavení řádného řízení o povolení stavby - tedy okamžik, kdy se stavební úřad dověděl o nepovolené stavbě a byl ze zákona povinen zahájit řízení o jejím odstranění - došlo rozhodnutím z 5.10.2010!) vede žalobkyni k závěru, že stavební úřad nepostupuje řádně při výkonu veřejné správy.

12. Žalovaný správní orgán pokračoval v popisování událostí v řízení na úkor vlastních úvah o předmětu řízení. Žádným způsobem nevysvětlil, proč považuje za správné úvahy stavebního úřadu např. v otázce změny stanoviska při povolování či odmítání povolení oken, proč používá nestandardní terminologii (okna x okenní otvory), jak posuzuje předběžnou otázku. Nezaulal ani stanovisko v otázce výkladu umístění oken v protilehlých stěnách, ani nevysvětlil rozdíl mezi neotevratelnými okny a stavebními otvory či okenními otvory a technické parametry takových součástí stavby. Žalobkyně nemůže souhlasit s tím, jak bylo použito ustanovení § 64 správního řádu a posuzovány předběžné otázky. Jelikož žalovaný správní orgán konkrétní vysvětlení nepodal, žalobkyně trvala na tom, že došlo k závažné vadě v řízení, jež mohla mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy.

13. K tomu žalobkyně popsala průběh řízení a uvedla, že bylo 21.11.2005 zahájeno řízení o povolení 2 okenních otvorů v č.p. 124; 28.7.2010 bylo zahájeno řízení o povolení výjimky pro stavbu žalobkyně (v části pozemku, který přiléhá k západnímu štítu sousedního domu); 5.10.2010 bylo zastaveno řízení o povolení 2 okenních otvorů; 12.12.2010 bylo přerušeno řízení o povolení výjimky z důvodu řízení o povolení 2 okenních otvorů, kdy stavební úřad

zjevně ještě neví o zastavení řízení ze dne 5.10.2010 (dle textu odůvodnění - údajně vráceno stavebnímu úřadu 18.2.2011); 18.1.2011 bylo zahájeno řízení o vydání územního rozhodnutí pro stavbu žalobkyně a přerušeno z důvodu vedení řízení o povolení výjimky; 23.11.2011 bylo zahájeno řízení o odstranění nepovolených okenních otvorů; 7.12.2011 byla podána žádost o dodatečné povolení okenních otvorů; 13.5.2013 bylo zastaveno řízení o povolení výjimky, které bylo žalovaným potvrzeno 17.7.2013; 19.8.2013 bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení okenních otvorů.

14. Protože oba stavební záměry na hranici pozemků mohou být vzájemně ovlivnitelné, považovala žalobkyně za jediné správné, že předběžná otázka bude posuzována dle data zahájení příslušného řízení, a nikoliv dle toho, kdo stavbu dříve realizoval. Proto mělo být bezodkladně poté, co stavební úřad zjistil, že stavební řízení o okenních otvorech bylo zastaveno, pokračováno v řízení o povolení výjimky k žádosti žalobkyně. Jelikož stavební úřad nezjistil již při podání žádosti o povolení výjimky, že takováto výjimka je bezpředmětná z důvodu, že sousední objekt není rodinným domem, přerušení řízení z 12.12.2010 bylo zjevně protiprávní. V řízení o povolení výjimky pokračoval stavební úřad až v r. 2013, aniž by jakkoliv zrevidoval svůj předešlý závěr, že bude pokračovat v řízení, až poté, co budou povolena okna v č.p. 124. Poté, co bylo řízení o povolení výjimky zastaveno, měl stavební úřad pokračovat v řízení o vydání územního rozhodnutí, jelikož tomuto řízení již nic nebránilo. Oba správní orgány přijaly závěr, že předběžnou otázkou je vyřešení povolení okenních otvorů, ač žádné řízení v této věci po určitý čas vůbec neprobíhalo, ale odmítají skutečnost, že v době, kdy teprve bylo zahajováno řízení o odstranění oken, již měla probíhat k žádosti žalobkyně jiná řízení, která svým předmětem byla řízením o předběžné otázce.

15. Žalobkyně proto uzavřela, že požaduje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zejména z důvodu porušení ustanovení správní řádu, pro nepřezkoumatelnost, resp. pro nesrozumitelnost odůvodnění zejména prvostupňového rozhodnutí, s nímž se odvolací orgán nevypořádal, a pro vady řízení spočívající v porušení ustanovení o průběhu řízení a v nedůvodných prodleních.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že jsou žalobní námitky totožné s odvolacími námitkami, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že stavební úpravy domu č.p. 124 na pozemku st.p.č. 120 v k.ú. Rokycany, spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády domu byly již předmětem správní žaloby. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.8.2009, čj. 7 As 61/2008 označil námitky stěžovatelů M. M. a V. K. týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2008, kterým byla žaloba stěžovatelů zamítnuta, porušení pohody bydlení, zásahu do vlastnických práv, znemožnění výstavby na jejich pozemku a nepoužití § 8 odst. 2 tehdy platné vyhlášky č. 137/1998 Sb. za nedůvodné. Za důvodnou uznal námitku týkající se předchozí rozhodovací praxe správních orgánů a uvedl, že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí nutně být libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Správní orgán se může odchýlit od určité správní praxe, avšak z racionálních důvodů a pro

všechny případy, kterých se zavedený postup správního orgánu dotýká. Správní orgán tedy musí při změně správní praxe uvést dostatečně relevantní důvody pro tento postup.

17. Žalovaný trval na tom, že stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně odůvodnil změnu své správní úvahy. Nesouhlasil s tím, že vlastnická práva odvolatelů k sousednímu pozemku nebyla respektována tím, že stavební úřad přerušil územní řízení o umístění stavby rodinného domu na jejich pozemku. Řízení o dodatečném povolení stavby je třeba považovat za řízení o předběžné otázce ve vztahu k uvedenému územnímu řízení, a to především proto, že okna jsou již ve stavbě čp. 124 provedena, a to na základě dříve vydaného stavebního povolení, a kolaudačním rozhodnutím je povoleno jejich užívání. Je nutné tedy nejprve rozhodnout o tom, zda tato stavební úprava bude dodatečně povolena, nebo zda bude nařízeno její odstranění. Jejich existence nemůže zabránit výstavbě na pozemku odvolatelů, ale může ji určitým způsobem ovlivnit. Tuto situaci považoval žalovaný za obvyklou, protože při navrhování vlastního záměru musí každý stavebník respektovat stávající situaci v daném místě, a to především v již zastavěném území, což je tento posuzovaný případ.

IV. Replika žalobkyně

18. V replice žalobkyně doplnila, že její požadavek na odstranění otvorů z fasády sousedního domu na hranici pozemků, protože negativně ovlivní využitelnost její stavební parcely nad obvyklou mírou a standard, má oporu i v judikátu Městského soudu v Praze ze dne 13.10.2011, čj. 10 A 138/2010, sbírkové číslo Rs 2577/2012.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

19. Osoby zúčastněné na řízení se ve věci nevyjádřily.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

20. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

21. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

22. V této části rozsudku soud rekapituluje celý průběh snah osob zúčastněných na řízení realizovat a legalizovat dvě okna, resp. okenní otvory, v západní štitové stěně jejich domu čp.

124, a to ve stěně, která tvoří hranici mezi pozemkem OZNŘ a pozemkem ve spoluvlastnictví žalobkyně a jejího bratra V. K. Uvedená rekapitulace vychází z obsahu správního spisu, z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z odůvodnění dvou předchozích rozsudků zdejšího krajského soudu vedených pod sp.zn. 57Ca 32/2007, a to ze dne 28.5.2008 (který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2009, čj. 7 As 61/2008 – 135) a ze dne 30.11.2009. Ač žalobkyně v žalobě vytýká zejména prvostupňovému rozhodnutí, ale i napadenému rozhodnutí, zdlouhavý exkurz do historie případu, dle názoru soudu bylo nezbytné jej učinit jak ve správním řízení, tak nyní v soudním řízení, neboť se jedná o záležitost letitou, ve které je třeba se orientovat. Proto také soud činí první závěr, že se rozhodnutí správních orgánů z tohoto důvodu nestala nepřezkoumatelnými pro nesrozumitelnost.

23. Dne 31. 5. 1995 vydal stavební úřad stavební povolení, kterým osobám zúčastněným na řízení (*dále též jen „OZNŘ“*) povolil nástavbu stávající budovy čp. 124. Západní štítová stěna nástavby na hranici pozemků byla povolena bez oken. Při výkonu státního stavebního dohledu stavební úřad zjistil, že nástavba je prováděna v rozporu se stavebním povolením, protože v západní štítové stěně byla provedena dvě okna. Stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby a dne 12.12.1995 vydal rozhodnutí, kterým nařídil provedená okna odstranit. Rozhodnutí odůvodnil tím, že okna byla provedena v rozporu se stavebním povolením ze dne 31.5.1995 a že spoluvlastník sousedního pozemku (žalobkyně) nesouhlasí s dodatečným povolením provedených oken. OZNŘ se proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolaly a tehdejší odvolací orgán Okresní úřad Rokycany rozhodnutím ze dne 21.2.1996 odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že provedená okna nebyla zakreslena v projektové dokumentaci ke stavebnímu povolení. Při výkonu státního stavebního dohledu dne 13.11.1996 stavební úřad zjistil, že okna byla odstraněna, a dne 30. 10. 1997 bylo pro dokončenou nástavbu vydáno kolaudační rozhodnutí.

24. Dne 19.1.1998 požádali stavebníci o povolení stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou oken v západní štítové zdi domu čp. 124 v k.ú. Rokycany. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 10.4.1998 žádost zamítl a své rozhodnutí odůvodnil nesouhlasem spoluvlastníka sousedního pozemku (žalobkyně) a městského architekta. Proti rozhodnutí stavebního úřadu se OZNŘ odvolaly. Tehdejší odvolací orgán Okresní úřad Rokycany rozhodnutím ze dne 30.6.1998 rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že v řízení byl opomenut spoluvlastník sousedního pozemku V. K. a v novém projednání doporučil posoudit i variantu pevných oken s neprůhledným sklem. Po novém projednání vydal stavební úřad dne 9.12.1998 rozhodnutí, kterým provedení oken povolil s tím, že budou neotvíravá a že v případě výstavby na sousedním pozemku st.p.č. 121 v místě povolených oken budou tato okna zazděna. Žalobkyně se proti rozhodnutí odvolala. Okresní úřad Rokycany rozhodnutí stavebního úřadu zrušil s tím, že umístění oken ve štítové zdi na hranici se sousedním pozemkem je zásahem do vlastnických práv, i kdyby se jednalo o okna neprůhledná a neotvíravá. Dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že umístěním oken ve štítové zdi se stává nereálným povolení stavby na sousedním pozemku.

25. Dne 21.11.2005 požádaly OZNŘ znovu o povolení stavebních úprav spočívajících ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády stávajícího domu čp. 124. Po projednání žádosti vydal stavební úřad dne 4.10.2006 stavební povolení, kterým provedení oken povolil a podmínkami stavebního povolení zabezpečil požární bezpečnost oken tak, aby požárně nebezpečný prostor nepřesahoval na sousední pozemek. Žalobkyně se proti stavebnímu povolení odvolala. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28.2.2007, čj. RR/243/07 do podmínek stavebního povolení doplnil podmínku, kterou stavebníkům uložil opatřit okna privátní neprůhlednou fólií a ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání zamítl.

26. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně správní žalobu ke zdejšímu krajskému soudu, který žalobu rozsudkem ze dne 28.5.2008 zamítl. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti podané žalobkyní rozsudkem ze dne 13.8.2009, čj. 7 As 61/2008 – 135, rozsudek krajského soudu zrušil, když posoudil všechny námítky uplatněné v kasační stížnosti jako nedůvodné. Důvodnou shledal jen námitku týkající se změny předchozí rozhodovací praxe správních orgánů s tím, že se krajský soud přesvědčivým způsobem nevypořádal s otázkou, zda správní orgány dostatečně odůvodnily změnu správní praxe, a za nedostatečné považoval konstatování žalovaného, že dřívější rozhodnutí již nelze přezkoumávat a nelze s určitostí tvrdit, že byla vydána v souladu se zákonem. Krajský soud proto rozsudkem ze dne 30.11.2009, čj. 57Ca 30/2007-165, rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2007, čj. RR/243/07 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že považuje za důvodnou žalobní námitku, ve které žalobkyně poukazovala na předešlá dvě rozhodnutí stavebního úřadu a Okresního úřadu Rokycany, na základě nichž nebyla stavební úprava povolena. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že se žalovaný nevypořádal s tím, že v předešlých řízeních shledal stavební úřad důvodným její nesouhlas s umístěním oken na hranici mezi pozemky.

27. Na základě rozsudku krajského soudu ze dne 30.11.2009 vydal žalovaný dne 5.10.2010 pod čj. RR/3588/10 rozhodnutí, kterým stavební povolení ze dne 4.10.2006 zrušil a stavební řízení zastavil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že z jednání nařízeného ve věci krajským soudem na den 28.5.2008 vyplynulo, že byly stavební úpravy již v době tohoto jednání provedeny. Uvedené sdělení vyplynulo z vyjádření žalobkyně při jednání soudu. Žádost o stavební povolení podaná dne 21.11.2005 se tak stala zjevně bezpředmětnou, protože ve stavebním řízení nelze projednávat stavbu, která již byla provedena, což bylo důvodem pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, proto žalovaný podle § 90 odst. 4 správního řádu řízení zastavil. Stavebnímu úřadu v rozhodnutí uložil, aby po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zahájil řízení o odstranění stavby a v něm postupoval v souladu s odůvodněním rozsudku krajského soudu ze dne 30.11.2009, čj. 57 Ca 32/2007-165. Spisový materiál byl stavebnímu úřadu vrácen dne 18.2.2011.

28. Stavební úřad opatřením ze dne 23.11.2011 oznámil účastníkům zahájení řízení o odstranění stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády stávajícího domu čp. 124. OZNŘ podaly dne 7.12.2011 žádost o dodatečné povolení stavebních úprav a stavební úřad usnesením ze dne 18.4.2012 řízení o odstranění stavby přerušil pro předběžnou otázku (žádost o dodatečné povolení stavby). Stavební úřad vyzval dne 14.12.2011 OZNŘ k doplnění žádosti do 30.6.2012 a usnesením řízení o dodatečném povolení stavebních úprav přerušil. Současně požádal 15.12.2011 Městský úřad Rokycany,

odbor školství a kultury a odbor rozvoje města, o stanovisko nebo vyjádření k platnosti stanoviska k projednávaným stavebním úpravám. Odbor rozvoje města vyjádřil dne 19.12.2011 souhlas se stavebními úpravami a odbor školství a kultury dne 29.12.2011 potvrdil platnost svého kladného vyjádření ze dne 13.12.2005. OZNŘ doplnili žádost dne 19.6.2012 o projektovou dokumentaci, požárně bezpečnostní řešení stavebních úprav a souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje. Dne 23.7.2012 vyzval stavební úřad OZNŘ k dalšímu doplnění žádosti ve lhůtě do 30.12.2012 a usnesením řízení opět přerušil. Žádost byla doplněna dne 10.12.2012. Dne 21.12.2012 oznámil stavební úřad účastníkům a dotčeným orgánům zahájení řízení o dodatečném povolení stavby.

29. Dne 3.1.2013 se se spisem seznámila žalobkyně a stavební úřad jí poskytl požadované kopie ze spisu. Dne 24.1.2013 podala žalobkyně námitky. Nesouhlasila s dodatečným povolením stavebních úprav, protože by tím došlo k omezení a porušení jejích vlastnických práv i právních předpisů, především § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Nesouhlasila se změnou charakteru domu čp. 124 z domu rodinného na dům bytový. Namítala, že byla stavební úprava v devadesátých letech minulého století posuzována jako zásah do vlastnických práv, v roce 2006 stavební úřad bez jakéhokoliv zdůvodnění názor změnil, což mu vytkl i správní soud. Uvedla, že podle jejího názoru může dojít k podjatosti na straně jednotlivých referentů stavebního úřadu pro vztah k osobě zmocněnce stavebníků, který je členem zastupitelstva a rady města Rokycany. Další námitky směřovaly proti způsobu vedení územního řízení a řízení o výjimce, která byla zahájena na základě její žádosti.

30. Stavební úřad vydal dne 28.2.2013 usnesení, kterým podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o dodatečném povolení stavebních úprav přerušil do rozhodnutí o předběžné otázce, o námitkách žalobkyně. Zároveň vyzval žalobkyni k podání žádosti o zahájení řízení o rozhodnutí o předběžné otázce a dne 4.3.2013 ji vyzval k doplnění konkrétních právních předpisů, se kterými jsou projednávané stavební úpravy v rozporu, a označení konkrétních úředních osob, jejichž podjatost je namítána. Dne 27.3.2013 se konalo ústní jednání o námitkách (§ 114 stavebního zákona), při němž zmocněnec OZNŘ předložil výpis z katastru nemovitostí ze dne 25.3.2013, dle kterého je budova čp. 124 v Rokycanech bytový dům. Zmocněnkyně žalobkyně se k jednání omluvila s tím, že je řízení přerušeno a po dobu přerušování řízení lze činit pouze úkony podle § 65 odst. 1 správního řádu a jednání o námitkách podle § 114 stavebního zákona mělo předcházet přerušování řízení a mělo být svoláno teprve tehdy, až by byly doplněny námitky dle požadavku stavebního úřadu. Žalobkyně doplnila námitky dne 28.3.2013 a uváděla, že může být porušen stavební zákon, správní řád a vyhláška č. 501/2006 Sb. a že námitka podjatosti směřuje proti vedoucímu stavebního úřadu. Dne 2.4.2013 postoupil stavební úřad námitku podjatosti tajemníkovi Městského úřadu Rokycany, který usnesením ze dne 5.4.2013 rozhodl tak, že vedoucí stavebního úřadu není vyloučen z projednávání a rozhodování dané věci. Usnesení nabylo právní moci dne 26.4.2013. Při jednání o námitkách dne 15.5.2013 k dohodě o námitkách žalobkyně nedošlo. K odvolání žalobkyně žalovaný dne 22.5.2013 usnesením o přerušování řízení o dodatečném povolení stavebních úprav zrušil. Dne 11.7.2013 oznámil stavební úřad pokračování řízení o dodatečném povolení stavebních úprav a stanovil lhůtu pro seznámení se s podklady doplněnými do spisu.

31. Dne 19.8.2013 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým stavební úpravy dodatečně povolil, stanovil podmínky pro užívání stavby a rozhodl o námitkách účastníků řízení. V odůvodnění rozhodnutí popsal průběh řízení, podrobně popsal splnění požadavků stavebního zákona uvedených v § 129 odst. 1 písm. a), b) a c) a odůvodnil rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Stavební úřad postupoval v souladu s odůvodněním rozsudku krajského soudu ze dne 30.11.2009 a zabýval se důvodem jiného rozhodnutí o stavebních úpravách. Změnu v rozhodnutí odůvodnil tím, že zatímco předmětem dřívějších žádostí OZNŘ, které byly zamítány, byla klasická otvíravá okna, v žádosti z roku 2005 byl změněn předmět žádosti a OZNŘ požádaly o povolení oken neotvíravých s vysokou požární bezpečností a opatřených privátní fólií. Touto změnou dosáhli toho, že požárně nebezpečný prostor nezasahuje na pozemek odvolatelů a odvolatelé nemohou být obtěžováni ani pohledy z oken. Takto provedená okna nemohou zabránit výstavbě na pozemku odvolatelů, ti ovšem nemohou na svém pozemku postavit jakoukoliv stavbu, ale jejich stavba bude muset splňovat všechny obecné požadavky na výstavbu včetně respektování stávající stavby na čp. 124. V závěru odůvodnění stavební úřad uvedl, že stavebníci prokázali, že stavba není v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, a proto ji bylo možné dodatečně povolit. Zároveň uvedl podklady, na základě kterých rozhodl, a konstatoval jejich vzájemný soulad.

32. V následně podaném odvolání žalobkyně uplatnila námitky shodné s námitkami žalobními.

Právní hodnocení

33. Žalobní námitky soud rozdělil do tří žalobních bodů. **Prvním žalobním bodem** označil námitky vůči dodatečné legalizaci stavby, ačkoliv se nachází na hranici pozemku různých vlastníků, čímž dopadá na výkon vlastnického práva žalobkyně. **Za druhý žalobní bod** soud označil namítaná procesních pochybení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když dal stavební úřad bezdůvodně přednost projednání dodatečného povolení předmětných stavebních úprav, ačkoliv bylo řízení o tom zahájeno později, než řízení o návrhu žalobkyně, které mělo být posouzeno jako řízení o předběžné otázce a dokončeno před tím, než bylo rozhodnuto v řízení o dodatečném povolení. Procesním pochybením tak dle žalobkyně bylo nesprávné posouzení předběžné otázky. Procesním pochybením rovněž bylo nesprávné použití ustanovení § 64 správního řádu. **Třetím žalobním bodem** soud označil námitku nepřezkoumatelnosti a to jednak prvostupňového rozhodnutí zejména pro nesrozumitelnost a rovněž napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když žalovaný nevysvětlil, proč považuje za správné úvahy stavebního úřadu v otázce změny stanoviska při povolování oken, dále proto, že žalovaný používá nestandardní terminologii (okna x okenní otvory), že nezaujal stanovisko v otázce výkladu umístění oken v protilehlých stěnách, nevysvětlil rozdíl mezi neotevratelnými okny a stavebními otvory či okenními otvory a technické parametry takových součástí stavby.

34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130 uvedl: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud*

správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ V daném případě se krajský soud plně ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bude dále uvedeno, proto na počátku vyložení svých závěrů citoval z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

35. Dále je nutno zdůraznit, že ve vztahu k žalobním bodům soud pohlížel na rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí stavebního úřadu jako na jeden celek, neboť žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, přičemž rozsáhlé odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zpřehlednil věcnou rekapitulací průběhu daného správního řízení. Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

36. První žalobní bod není důvodný.

37. Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31.12.2012 (*dále jen „stavební zákon“*): *Stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Podle odst. 2 písm. c) tohoto ustanovení: Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Podle odst. 3 tohoto ustanovení: U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.*

38. Podle uvedených ustanovení stavební úřad k žádosti podané osobami zúčastněnými na řízení prvostupňovým rozhodnutím dodatečně povolil stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády stávajícího domu čp. 124.

39. Nyní v žalobě žalobkyně z okruhu žalobních námitek uplatněných v předchozí žalobě opakuje v rámci prvního žalobního bodu pouze námitky související s výkonem jejího vlastnického práva s argumentem, že předpokládá, a učinila k tomu již první kroky, že bude na části svého pozemku sousedící se stavbou čp. 124 realizovat svůj stavební záměr. Opakovaně pak namítá, že k vybudování oken, resp. okenních otvorů, nedala nikdy souhlas.

40. V předchozím stavebním řízení, které bylo soudem přezkoumáváno v řízení vedeném pod sp.zn. 57Ca 32/2007, postupovaly správní orgány v souladu s § 190 odst. 3 stavebního zákona (č. 183/2006 Sb.) podle stavebního zákona z roku 1976 (č. 50/1976 Sb.) a vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (*dále jen vyhláška*

č. 137/1998 Sb.). Všechny námitky tehdy ve stavebním řízení a obdobně v žalobě uplatněné byly soudem a následně Nejvyšším správním soudem shledány nedůvodnými, až na námitku řádného nezdůvodnění změny v rozhodování správních orgánů směrem k současnému povolení navrhovaných stavebních úprav.

41. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se stavební úřad i v tomto novém řízení o dodatečném povolení stavebních úprav vedeném již podle stavebního zákona z roku 2006 podrobně zabýval posouzením, zda byly pro dodatečné povolení předmětných stavebních úprav splněny podmínky stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný k tomu dle názoru soudu správně konstatoval, že stavební úřad postupoval v souladu s rozhodnutím žalovaného ze dne 5.10.2010, jímž bylo zrušeno stavební povolení ze dne 4.10.2006, ve kterém stavebnímu úřadu uložil, aby v dalším řízení postupoval v souladu s odůvodněním rozsudku krajského soudu ze dne 30. 11.2009. Žalovaný nepochybil, když se se závěry stavebního úřadu ztotožnil. Soud se pak ztotožňuje s východiský žalovaného při posouzení prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vycházel z toho, že „*stavební úpravy byly provedeny na základě stavebního povolení ze dne 4.10.2006 a bylo pro ně již vydáno kolaudační rozhodnutí. Stavební povolení zrušil Krajský soud v Plzni na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2009. Za nedůvodné označil Nejvyšší správní soud námitky stěžovatelů (M. M. a V. K.) týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2008, kterým byla žaloba stěžovatelů zamítnuta, porušení pohody bydlení, zásahu do vlastnických práv, znemožnění výstavby na jejich pozemku a nepoužití § 8 odst. 2 tehdy platné vyhlášky č. 137/1998 Sb. Za důvodnou uznal Nejvyšší správní soud námitku týkající se předchozí rozhodovací praxe správních orgánů.*“

42. V předchozím rozsudku krajského soudu ze dne 30.11.2009 bylo ohledně námitky zásahu do vlastnických práv žalobkyně citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2009, čj. 7As 61/2008-135: „*K tvrzení stěžovatelů, že jejich vlastnické právo bylo povolením předmětných stavebních úprav bezdůvodně omezeno, či dokonce zcela „vyloučeno“, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že vlastnické právo každého subjektu je omezeno vždy, a to přinejmenším vlastnickými právy ostatních subjektů. Podle § 124 o.z. mají všichni vlastníci stejná práva a povinnosti a poskytuje se jim stejná právní ochrana. V daném případě osoby zúčastněné na řízení chtěly vybudováním dvou oken ve zdi svého rodinného domu realizovat své vlastnické právo, a proto požádaly o povolení těchto stavebních úprav. Protože povolením těchto stavebních úprav osobám zúčastněným na řízení mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo stěžovatelů [§ 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], byli účastníky předmětného stavebního řízení, v jehož průběhu mohli hájit svá práva. Správní orgány ve stavebním řízení důsledně dbaly práv stěžovatelů, což se projevilo v podmínkách stanovených ve stavebním povolení, neboť zejména s ohledem na ochranu jejich práv stavební úřad stanovil podmínku č. 2, podle níž předmětná okna budou stále uzavřená a přesně specifikoval požadovanou požární kvalitu oken. Krajský úřad, rovněž s ohledem na oprávněné zájmy stěžovatelů, tuto podmínku ještě doplnil o povinnost stavebníků opatřit okna privátní fólií. Se stěžovateli tedy nelze souhlasit v tom, že jejich práva nebyla v řízení před správními orgány, a následně před krajským soudem, zohledněna a že zájmy osob zúčastněných na*

řízení byly nadřazeny jejich zájmům. Tuto stížní námitka proto shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou.“

43. Dále bylo z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu citováno: „K vytýkaným pochybením spočívajícím v tom, že námitky týkající se vlastnictví stěžovatelky byly hodnoceny jako občanskoprávní a nikoliv ve smyslu ustanovení stavebních předpisů Nejvyšší správní soud uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že některé námitky stěžovatelů (zásah do vlastnických práv; omezení v právech a úmyslech; znehodnocení majetku a zmaření úmyslů; ztráta soukromí a možnosti nakládat se svým majetkem dle svých potřeb) posoudil stavební úřad jako občanskoprávní ve smyslu § 137 odst. 2 stavebního zákona, odkázal je s těmito námitkami na soud a stavební řízení přerušil. Jelikož stěžovatelé návrh k soudu nepodali, učinil si stavební úřad úsudek o těchto námitkách sám a ve věci rozhodl. Protože stěžovatelka formulovala tento stížní bod tak, že z něj není zřejmé, co v tomto směru konkrétně vytýká krajskému soudu, považuje Nejvyšší správní soud za postačující zopakovat, že správní orgány v daném případě dostatečně zohlednily práva stěžovatelů v podmínkách stavebního povolení (viz výše uvedená argumentace týkající se otázky namítaného porušení vlastnického práva stěžovatelů). Pochybení spočívající podle stěžovatelky v nedostatečném a nekvalitním posuzování jejich, blíže nespecifikovaných námitek, tedy Nejvyšší správní soud (s výjimkou posouzení otázky předchozí rozhodovací praxe) neshledal. V této souvislosti se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že nelze souhlasit s obecným tvrzením stěžovatelky, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda stavební povolení splňuje požadavky vyhl. č. 137/1998 Sb., a odkazuje na jeho argumentaci k této otázce (viz str. 13 první odstavce napadeného rozsudku). Také tato stížní námitka je proto nedůvodná.“

44. Soud pak shodně s žalovaným dodává, že v daném řízení o dodatečném povolení stavby osoby zúčastněné na řízení odůvodnily svůj záměr v souhrnné technické zprávě předložené s dokumentací k žádosti o dodatečné povolení stavební úpravy. Pokud uvedly, že okenní otvory zlepši prosvětlení obou bytových jednotek a vzhled objektu ve směru od pěší zóny, skutečně to neznámá, jak uvádí žalovaný, že před vybudováním okenních otvorů osvětlení obytných místností nesplňovalo předepsané normové hodnoty. K tomu je vhodné znovu citovat z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu: „K tvrzením stěžovatelky, že vybudování oken není pro užívání sousední stavby nezbytně nutné, že již dříve byl zajištěn osvit a větrání místností v rodinném domě osob zúčastněných na řízení a že vybudování dalších oken je nadstandard, který není nutný pro zachování užitelnosti místností, Nejvyšší správní soud uvádí, že orgánem příslušným k hodnocení vhodnosti či nutnosti provedení stavebních úprav je stavební úřad, nikoliv soud rozhodující ve správním soudnictví, jehož úkolem je „pouze“ přezkum zákonnosti rozhodnutí správních orgánů. Citovaná tvrzení, nehledě na jejich spekulativní charakter, nemají souvislost se závěry vyslovenými krajským soudem v napadeném rozsudku, neboť krajský soud se uvedenou argumentací v napadeném rozsudku nezabýval. Stěžovatelka se proto mylí, pokud v této souvislosti uvádí, že krajský soud nahradil činnost správního orgánu a připustil nedostatečné odůvodnění správních rozhodnutí.“

45. Prvostupňové rozhodnutí je označené jako rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a jeho výroky jsou jednoznačné a srozumitelné, formulované v souladu se stavebním zákonem

a správním řádem. Z výroku I. je zřejmé, že bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 3 stavebního zákona. V souladu s předchozím zrušeným stavebním povolením byly stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů dodatečně povoleny tak, že jsou kromě stanovené požární kvality provedeny bez možnosti jejich otevření a jsou opatřeny privátní fólií. K tomu byla v prvostupňovém rozhodnutí stanovena podmínky č. 3, kterou bylo osobám zúčastněným na řízení uloženo, že dodatečně povolená okna musí zůstat po celou dobu jejich užívání ve stejné podobě - tedy neotvíravá a ve stejné úrovni požární bezpečnosti. Pokud jde o pojem okna nebo okenní otvory, jak se o tom rovněž zmiňuje žalobkyně, pak soud uvádí, že prvostupňovým rozhodnutím byly dodatečně povoleny stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů. Jak uvedl soud již v rozsudku ze dne 30.11.2009, mělo by se jednat o okna, která budou stále uzavřená, nebudou se otvírat a budou opatřena privátní fólií. Z podkladů pro stavební řízení a rovněž z úřední činnosti soudu v obdobných stavebních věcech, je zřejmé, že tento termín „privátní fólie“ je běžně ve stavebnictví používán pro folii, která je na sklo aplikována proto, aby zamezila možnosti pohledu (zde z okna na pozemek žalobkyně) a současně zajišťovala průnik světla (zde do místnosti). Pro posouzení dodatečného povolení předmětných stavebních úprav bylo, i přes to, že bylo o žádosti osob zúčastněných na řízení rozhodováno již podruhé, rozhodné technické řešení těchto stavebních úprav zpracované v projektové dokumentaci. Ačkoliv byl stavební úřad ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušovacím rozsudku, a bylo proto jeho povinností se v případě dodatečného povolení stavebních úprav vypořádat přezkoumatelným způsobem se změnou jeho rozhodovací praxe, je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že se stavební úřad znovu zodpovědně zabýval i posouzením projektové dokumentace, posouzením technického provedení předmětných stavebních úprav a zajištěním tohoto stavu i do budoucna.

46. V průběhu řízení o dodatečném povolení stavebních úprav učinil stavební úřad závěr, že stavba čp. 124 není rodinným domem, ale bytovým domem (viz str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí). Soud se ztotožňuje s žalovaným, že tento závěr nemá žádný vliv na dodatečné povolení předmětných stavebních úprav.

47. Pokud jde o námitku žalobkyně, že k předmětným stavebním úpravám nedala nikdy souhlas, soud obdobně jako v předchozím rozsudku uvádí, že žádný právní předpis účinný v době rozhodování obou správních orgánů nestanovil, že nelze ve stávající stavbě na hranici mezi pozemky realizovat okenní otvory, jsou-li splněny podmínky stanovené stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. K realizaci, resp. dodatečnému povolení již vybudovaných okenních otvorů, pak žádný předpis nestanovil nutnost souhlasu vlastníka sousedního pozemku. Žalovaný proto správně dovodil, že pro dodatečné povolení dvou okenních otvorů ve štítové zdi stavby čp. 124 umístěné na hranici pozemků osob zúčastněných na řízení a žalobkyně a jejího bratra nebylo rozhodné, zda byl či nebyl dán souhlas vlastníků sousedního pozemku, tedy žalobkyně a jejího bratra, neboť předmětná stavební úprava nezasahuje na jejich pozemek ani na jejich stavbu. Aby mohli vlastníci sousedního pozemku uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby své námitky, byli účastníky tohoto řízení, námitky uplatnily a bylo o nich rozhodnuto. Jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, postupoval stavební úřad v řízení v souladu se správním řádem, účastníkům řízení zasílal všechny písemnosti, seznamoval je se všemi

podklady, které byly doplňovány do spisu a dal jim možnost se s nimi seznámit a uplatnit námitky. Podle § 114 stavebního zákona se pokusil o dohodu o uplatněných námitkách, a protože k dohodě nedošlo, o námitkách rozhodl a své rozhodnutí podrobně odůvodnil.

48. Důvodným není druhý žalobní bod.

49. Námitky v rámci druhého žalobního bodu souvisí s přesvědčením žalobkyně, že mělo být po té, kdy bylo 5.10.2010 rozhodnuto žalovaným o zastavení předchozího stavebního řízení, nejprve rozhodnuto o její žádosti podané 28.7.2010 o povolení výjimky a následně o její žádosti o umístění stavby na jejím sousedním pozemku jako o předběžné otázce a teprve po té o žádosti osob zúčastněných na řízení o dodatečné povolení předmětných stavebních úprav. Pokud stavební úřad zvolil opačný postup, tedy rozhodl o dodatečném povolení předmětných stavebních úprav jako o předběžné otázce pro řízení o žádosti žalobkyně o rozhodnutí o umístění stavby, které z toho důvodu přerušil, pak dle žalobkyně došlo k procesnímu pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S tím souvisí i námitka nesprávného posouzení, co je pro které z řízení předběžnou otázkou, zda je jí dodatečné povolení stavebních úprav vůči územnímu řízení iniciovanému žalobkyní nebo je jí územní řízení vůči dodatečnému povolení stavebních úprav. Žalobkyně je toho názoru, že žádosti podala dříve, než byla znovu podána žádost osob zúčastněných na řízení o dodatečné povolení stavebních úprav. Dle žalobkyně tak mělo být o jejích žádostech rozhodnuto jako o předběžné otázce v řízení o dodatečném povolení stavebních úprav.

50. K tomu, proč bylo stavebním úřadem nejprve rozhodováno o žádosti osob zúčastněných na řízení, se zcela jasně vyjádřil žalovaný (viz výše odst. 41). Důvodem bylo, že byly předmětné stavební úpravy již provedeny, a to na základě stavebního povolení ze dne 4.10.2006 a bylo pro ně již vydáno kolaudační rozhodnutí. Soud rovněž jako žalovaný nesouhlasí s tím, že by stavební úřad nerespektoval vlastnická práva žalobkyně a jejího bratra k jejich sousednímu pozemku, když přerušil k žádosti žalobkyně zahájené územní řízení o umístění stavby rodinného domu na jejich pozemku a nepostupoval tak, jak uvádí žalobkyně v žalobě (viz výše odst. 7). Rovněž soud je toho názoru, že bylo vzhledem k dosavadnímu průběhu všech správních řízení zabývajících se předmětnými stavebními úpravami správné považovat řízení o dodatečném povolení stavby za řízení o předběžné otázce ve vztahu k územnímu řízení iniciovanému žalobkyní, a to především proto, že okenní otvory, resp. neotvíravá neprůhledná okna, jsou již ve stavbě čp. 124 provedena, a to na základě dříve vydaného stavebního povolení a kolaudačním rozhodnutím je povoleno jejich užívání. Proto bylo nutno nejprve rozhodnout o tom, zda bude tato stavební úprava dodatečně povolena, nebo zda bude nařízeno její odstranění. Přitom existence těchto okenních otvorů nemůže zabránit výstavbě na pozemku žalobkyně a jejího bratra, může ji jen určitým způsobem ovlivnit. Jedná se o obvyklou situaci, neboť při navrhování vlastního záměru musí každý stavebník respektovat stávající situaci v daném místě.

51. Na tomto místě je vhodné poukázat, že soud již v předchozím rozsudku ze dne 30.11.2009 k záměrům žalobkyně a jejího bratra uvedl: „Pokud jde o námitku žalobkyně, že žalovaný nevzal v úvahu dodatečně předložené doklady o zpracované dokumentaci zástavby na pozemku žalobkyně a jejího bratra, je ze správního spisu zřejmé, že žalobkyně i její bratr

v prvostupňovém stavebním řízení avizovali záměr realizovat na svém pozemku, v části přiléhající ke stávajícímu domu stavebnic, ke stěně, v níž měla být umístěna předmětná okna, stavbu rodinného domu. V rámci odvolacího řízení pak žalobkyně 5.2.2007 předložila studii rodinného domu na st.p. č. 121, 422-4228 a kladné vyjádření k této studii vydané MěÚ Rokycany, odborem školství a kultury a žádost o územně plánovací informaci. Předložené listiny však nejsou těmi, na jejichž základě by stavební úřad mohl zahájit stavební řízení, resp. řízení o umístění stavby. Žádost o územně plánovací dokumentaci je třeba, jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě, posoudit již podle zákona č. 500/2004 a to podle ust. § 139 jako předběžnou informaci, která žadatele neopravňuje k provedení stavby, resp. není návrhem na vydání územního rozhodnutí či stavebního povolení. Žalovaný proto nemohl zohlednit budoucí záměry žalobkyně a jejího bratra na zástavbu pozemku v jejich spoluvlastnictví, neboť v době, kdy bylo o návrhu stavebnic rozhodováno, žádný konkrétní návrh ze strany žalobkyně a jejího bratra podán nebyl a žádné stavební řízení o něm zahájeno nebylo. Lze se ztotožnit se žalovaným, že budoucí stavební záměry musí žalobkyně realizovat samostatným postupem a o takovém budoucím návrhu bude rozhodováno v souladu s platnou právní úpravou, tzn. v současné době podle zákona č. 183/2006 Sb. a v souladu s jeho prováděcími vyhláškami.“ A k takovému postupu ze strany žalobkyně došlo, když dne 18.1.2011 podala žádost o rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na sousedním pozemku, jehož jsou s bratrem spoluvlastníky.

52. Vzhledem ke zrušení původního stavebního povolení, na jehož základě byly stavební úpravy realizovány, není rozhodné, že žalobkyně podala dne 28.7.2010 žádost o povolení výjimky v odstupu staveb (v té souvislosti je bez významu, že se tato žádost později ukázala nadbytečnou) a dne 18.1.2011 žádost o umístění stavby na jejím sousedním pozemku a stavební úřad teprve opatřením z 23.11.2011 oznámil účastníkům zahájení řízení o odstranění již realizovaných stavebních úprav, v jehož průběhu podaly osoby zúčastněné na řízení dne 7.12.2011 žádost o dodatečné povolení stavebních úprav. Stavební úřad v takovém případě správně aplikoval ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce. Stavební úřad postupoval v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 správního řádu, když si vyhodnotil, že za situace, kdy bylo zrušeno stavební povolení a v mezidobí byly původně povolené stavební úpravy zkolaudovány, jedná se v případě dodatečného povolení těchto stavebních úprav o předběžnou otázku, proto postupoval správně podle § 64 a územní řízení přerušil.

53. Žalovaný zrušil původní stavební povolení rozhodnutím ze dne 5.10.2010 a teprve 18.2.2011 stavebnímu úřadu vrátil spisový materiál. Stavební úřad pak opatřením ze dne 23.11.2011 oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení předmětných stavebních úprav. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v té souvislosti uvedl, že „připouští, že řízení o dodatečném povolení stavebních úprav trvalo dlouhou dobu, ale podle jeho názoru nebyly správní orgány nečinné. Dobu řízení prodloužilo nejprve to, že proti rozsudku Krajského soudu v Plzni čj. 57 Ca 32/2007-165 ze dne 30. 11. 2009 byla podána kasační stížnost, která sice byla později vzata zpět, ale spisový materiál byl odvolacímu orgánu vrácen až dne 15. 7. 2010. Dobu řízení také podstatně prodloužilo také to, že V. K. byly písemnosti doručovány do USA, a trvalo vždy nejméně dva měsíce, než správní orgán obdržel doklad o tom, že písemnost byla doručena. Teprve dne 22. 4. 2013 předložila M. M. plnou moc k

zastupování V. K.“ Uvedené lze zohlednit, zejména pokud jde o doručování písemností do USA, se kterým má soud ze své úřední činnosti obdobné zkušenosti.

54. Soud proto dospěl k závěru, že stavební úřad správně posoudil rozhodnutí o dodatečném povolení předmětných stavebních úprav jako rozhodnutí o předběžné otázce v řízení o umístění stavby zahájeném k žádosti žalobkyně. Stavební úřad správně aplikoval ustanovení § 64 správního řádu, když přerušil územní řízení do rozhodnutí o této předběžné otázce.

55. Nedůvodným je rovněž třetí žalobní bod.

56. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 13.8.2009, čj. 7As 61/2008-135 „*poukázal na svou judikaturu, podle níž ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip zásadní vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS). Princip vázanosti předchozí správní praxí se logicky neuplatní jen ve věcech obdobných s jinými účastníky řízení, ale tím spíše musí být aplikován i v případě věci se shodným předmětem řízení a týkajících se stejných účastníků řízení, jako je tomu v daném případě. Tento princip lze považovat za jeden ze základních ústavních principů, jež musí veřejná správa ve své činnosti respektovat, a našel své vyjádření i v § 2 odst. 4 in fine nového správního řádu, podle něhož správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. I před účinností nového správního řádu byl ovšem tento princip součástí právního řádu, a to právě s ohledem na výše citovaný článek Listiny základních práv a svobod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 - 86, dostupný na www.nssoud.cz). Ne každé rozdílné posuzování obdobných situací však musí nutně být libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Správní orgán se může odchýlit od určité správní praxe, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká. Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán musí při změně správní praxe uvést dostatečně relevantní důvody pro tento postup. Účastník řízení se pak před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Nemůže se tedy domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem), nýbrž se může domáhat pouze toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“ Krajský soud vázán uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30.11.2009 uvedl, že „žalobkyně ve stavebním řízení opakovaně poukazovala na předešlá dvě rozhodnutí stavebního úřadu a Okresního úřadu v Rokycanech, na základě nichž nebyla předmětná stavební úprava povolena. V žalobě namítala, že se žalovaný nevypořádal s tím, že v předešlých řízeních, kdy se na soud rovněž neobrátila, si stavební úřad učinil úsudek o její námitce sám a shledal důvodným její nesouhlas s umístěním oken na hranici mezi pozemky. Žalovaný ve svém rozhodnutí k této námitce žalobkyně pouze uvedl, že dřívější rozhodnutí již nelze přezkoumávat a ani nelze*

s určitostí tvrdit, že byla vydána v souladu se zákonem. Takové zdůvodnění změny rozhodovací praxe správních orgánů v daném stavebním řízení je nedostatečné a námitka žalobkyně v tom směru je důvodná. V dalším řízení proto bude na žalovaném, resp. stavebním úřadu, aby změnu své rozhodovací praxe náležitě odůvodnili. “

57. Žalovaný dospěl v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že stavební úřad postupoval v souladu s odůvodněním rozsudku krajského soudu ze dne 30. 11. 2009 a dostatečným způsobem odůvodnil změnu v posouzení stavebních úprav. Změnu své správní úvahy odůvodnil stavební úřad tím, že v roce 2005 požádali stavebníci o povolení jiné stavební úpravy, než o jakou žádali v letech 1995 a 1998. V předcházejících řízeních byla navrhována okna otvíravá bez jakýchkoliv dalších úprav. V roce 2005 požádali o okna neotvíravá a neprůhledná se zvýšenou požární bezpečností. Podrobně je úvaha stavebního úřadu popsána na stranách 24 a 25 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se s touto úvahou zcela ztotožnil a v rámci odvolacího řízení ji doplnil. Uvedl, že „*nepovažuje rozhodnutí stavebního úřadu a Okresního úřadu Rokycany z let 1995 a 1998 za rozhodnutí, která byla vydána v souladu s právními předpisy. Odůvodnit zamítavá rozhodnutí pouze nesouhlasem vlastníka sousedního pozemku bez uvedení porušení jeho konkrétních vlastnických nebo jiných věcných práv, nesouhlasem městského architekta nebo tím, že je stavba prováděna v rozporu se stavebním povolením, bylo v rozporu se stavebním zákonem i správním řádem. Pokud navrhovaná stavba nebo změna stavby nezasahuje nebo nepřesahuje na sousední pozemek, nemusí stavebník získat souhlas vlastníků sousedního pozemku. Ti mohou v řízení uplatňovat námitky vyplývající s jejich vlastnických a jiných věcných práv, o který stavební úřad rozhodne. Městský architekt nemá postavení dotčeného orgánu a nevydává závazné stanovisko, které by stavební úřad musel respektovat. Jeho případný nesouhlas tedy není závazným podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu. Odvolací orgán se neztotožňuje ani s tím, že vybudování oken ve štítové stěně je takovým zásahem do vlastnických práv vlastníků sousedního pozemku, že ho nelze povolit za žádných podmínek, a že dojde k znemožnění další výstavby na sousedním pozemku. Těmito úvahami se odvolací orgán zabývá v odůvodnění svého rozhodnutí. Dřívější správní praxi správních orgánů v této věci považuje odvolací orgán za nesprávnou. “*

58. Soud k tomu připomíná, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí tvoří z pohledu posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu jeden celek. Dle názoru soudu správní orgány v duchu citovaného zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedly dostatečně relevantní důvody pro změnu rozhodovací praxe. Žalobkyně se proto nemohla v řízení o dodatečném povolení předmětných stavebních úprav dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích případech za situace, kdy tento předchozí postup zejména odvolacího správního orgánu vycházel toliko ze zjištění, že žalobkyně nedala k navrhovaným stavebním úpravám souhlas, což nebyla argumentace, která by měla oporu ve stavebním zákoně z roku 1976 a jeho prováděcích předpisech, podle nichž bylo tehdy rozhodováno. Žalobkyně se tedy nemůže domáhat, aby správní orgány nyní rozhodující o dodatečném povolení stavebních úprav dodržovaly předchozí nezákonnou správní praxi okresního úřadu (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem), nýbrž se může domáhat pouze toho, aby správní orgány obou stupňů dodržovaly takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je jim zákonem dán.

Uvedeným požadavkům odpovídá zdůvodnění změny v posouzení dodatečně povolovaných stavebních úprav učiněné stavebním úřadem a doplněné žalovaným, se kterým se soud ztotožňuje.

59. Soud shodně s žalovaným nepovažuje rozhodnutí stavebního úřadu za nepřezkoumatelné. Žalovaný k tomu uvedl, že „*je pravda, že odůvodnění rozhodnutí je velice rozsáhlé a že jeho podstatnou část tvoří podrobný popis vedeného řízení včetně řízení, která mu předcházela. To nepovažuje odvolací orgán za závadu vzhledem k tomu, že i předcházející řízení musel stavební úřad brát v úvahu a zabývat se tím, proč bylo dříve rozhodováno jiným způsobem než nyní. Za nevhodné považuje odvolací orgán kopírování obsahu jednotlivých písemností do odůvodnění rozhodnutí, tento postup ovšem nezpůsobuje nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Úvahy stavebního úřadu a tedy odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu se nachází mimo jiné na stranách 6, 7, 14 - 17, 24 - 28. Z těchto částí odůvodnění jsou zřejmé podklady pro vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se stavební úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a odůvodnění rozhodnutí o námitkách uplatněných v průběhu řízení.*“ Soud k tomu dodává, že prvostupňové rozhodnutí pro svoji obsáhlost v odůvodnění přesto není nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Soud by měl tuto námitku za relevantní v případě, že by z rozhodnutí nebylo možno jednoznačně dovodit, z jakého právního názoru stavební úřad při rozhodování vycházel, podle jakých právních předpisů žádost o dodatečné povolení stavby posuzoval nebo pokud by odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních námitek uplatněných v rámci daného řízení. Nic takového však soud nezjistil.

60. Nepřezkoumatelným není ani napadené rozhodnutí, neboť jak bylo uvedeno, žalovaný se jednak ztotožnil se zdůvodněním změny v posuzování předmětných stavebních úprav, jednak tyto doplnil o své stanovisko, že předchozí rozhodovací praxe odvolacího správního orgánu nebyla v souladu se zákonem. Dle názoru soudu je tak z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které tvoří jeden celek, zřejmé stanovisko ke změně v posuzování předmětné stavební úpravy.

61. Jak již bylo výše uvedeno, je pravdou, že v průběhu všech dosavadních řízení týkajících se záměru osob zúčastněných na řízení realizovat ve štítové zdi stavby č.p. 124 prosvětlení interiéru uvnitř stavby, bylo původně žádáno o povolení dvou oken, později o povolení dvou okenních otvorů neprůhledných a neotvíravých. Pokud používá žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na některých místech pro označení dodatečně povolovaných stavebních úprav výrazu okna, pak tato nepřesnost v jeho označení dodatečně povolovaných stavebních úprav nic nemění na tom, že v řízení byly dodatečně povoleny stavební úpravy spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády stávajícího domu č.p. 124. Tato nepřesnost není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Na základě uvedeného nebyl rovněž důvod, aby žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětloval rozdíl mezi neotvíratelnými okny a stavebními otvory či okenními otvory a zdůvodňoval technické parametry takových součástí stavby, jak namítá žalobkyně. Ty ostatně posuzoval již v prvostupňovém řízení stavební úřad a shledal je v souladu s ustanovením § 129 stavebního zákona.

62. Dále pak soud uvádí, že žalovaný posuzoval v rámci odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavebních úprav, zda stavební úřad správně vyhodnotil splnění podmínek stanovených v § 129 stavebního zákona a dospěl k závěru, že stavební úřad se znovu zabýval posouzením projektové dokumentace, posouzením technického provedení předmětných stavebních úprav a jejich požární bezpečností a podmínkou č. 3 zajistil tento stav stavebních úprav i do budoucna. V odvolacím řízení proto nebyl důvod, aby se žalovaný zabýval otázkou umístění oken v protilehlých stěnách domu čp. 124. Rovněž z tohoto důvodu není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobkyně konkrétním způsobem vymezila důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Soud na základě těchto námitek neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Závěr

63. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

64. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

65. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobám zúčastněným na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, proto jim nebyla náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. června 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová